

20. Efendimizi (sav) Sevmenin Alametleri

1. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) sünnet-i seniyyesine uymak, O'nun hayat tarzını hayatımıza taşımak.
2. Dinimizi yaşamak ve yaymak.
3. İyiliği emretmek, kötülükten sakındırmak.
4. Efendimiz'in (s.a.v.) güzel ahlakıyla ahlaklanmak, kötü ahlaktan ve davranışlardan uzak durmak.
5. Efendimiz'e (s.a.v.) saygı ve hürmet göstermek.
6. Efendimiz'e (s.a.v.) daima salât ve selâmda bulunmak.

Rabbimizi tanımak ve bilmek istiyorsak, önce Efendimiz'e (s.a.v.) uğramalıyız. O'na uğramadan Rabbimize ulaşmak mümkün değildir.

“Ey Resulüm! De ki: Ey insanlar! Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafûr'dur, Rahîm'dir (çok affedicidir, engin merhamet ve ihsan sahibidir).”

(Âl-i İmrân, 3/31)

“İşte bunlar Allah'ın sınırlarıdır. Kim Allah'a ve Resulü'ne itaat ederse, Allah onu içinden ırmaklar akan cennetlere, ebedî kalmak üzere yerleştirir. İşte en büyük başarı da budur.”

(Nisâ, 4/13)

Efendimizin Doğruluğu ve El Emin (Güvenilir) olması

Güven; birine veya bir şeye bel bağlama, kişinin kendine duyduğu itimat, cesaret, yürekli-lik, yiğitlik ve emniyet anlamına gelir. Güven vermek, güven duygusu uyandırmak, itimat telkin etmektir.

Doğruluk, peygamberliğin mihveridir. Peygamberlik, doğruluk yörüngesi üzerinde hareket eder. Peygamberin ağzından çıkan her söz, tasdik edicidir. Çünkü onlar, hilâf-ı vâki (gerçeğe aykırı) hiçbir beyanda bulunmazlar. Kur'an-ı Kerîm bazı peygamberlerin büyüklüğünü anlatırken, bize onların bu vasıflarından söz eder: “Kitapta İsmail'i de an. O, sözünde dosdoğruydı... Resûl ve nebiydi.” (Meryem, 19/54)

O, hep doğru olarak yaşadığı gibi ümmetine de daima doğruluğu tavsiye etmiştir:

“Bana şu altı şey hakkında tekeffülde bulunun (söz verin), ben de size Cennet'i tekeffül (söz vereyim) edeyim:

- Konuştuğunuzda doğru konuşun!
- Vaad ettiğinizde yerine getirin!
- Emanette emin olun!
- Apış aranızı koruyun!
- Gözlerinizi haramdan sakının!
- Ellerinizi haramdan uzak tutun!”

Başka bir hadîste de şöyle buyurur:

“Doğruluktan ayrılmayınız. Doğruluk sizi birr'e, o da sizi Cennet'e ulaştırır. Kişi doğru olur ve daima doğruyu araştırırsa, Allah katında sıddıklardan yazılır.

Yalandan sakının. Yalan insanı fücra (günaha), o da cehenneme götürür. Kişi durmadan yalan söyler ve yalanı araştırırsa, Allah katında yalancılar yazılır.”

Kurtuluş ve necât doğruluktur. İnsan doğrulukla ölse bile bir kere ölü; hâlbuki her yalan, ayrı bir ölümdür.

Cahiliye, O'nu “Emin” tanıdı.

Mekkeliler, O'na (s.a.v.) adıyla değil, “el-Emin” sıfatını ekleyerek hitap ediyorlardı. Evet, O bu sıfatıyla meşhurdur. Mekke'de herkes Efendimiz'i “Emin” olarak tanıdı.

Kâbe tamir edilmiş ve Hacerü'l-Esved'in tekrar eski yerine konulması büyük bir mesele hâline gelmişti. Kabileler kılıçlarını yarıya kadar çekmiş, herkes bu şerefın kendisine ait olmasını istiyordu. Sonunda şöyle bir karara vardılar: Kâbe'ye ilk giren kişinin hakemliğini kabul edeceklerdi.

Herkes merakla bekliyordu... Ve Allah Resûlü'nün hiçbir şeyden haberi yoktu. O'nun, dosta düşmana güven telkin eden gül yüzü görününce, oradakiler sevinçle havaya sıçrayarak “Emin geliyor, Emin geliyor!” dediler ve O'nun vereceği hükme kayıtsız şartsız razı olacaklarını söylediler.

Zira O'na güvenleri tamdı. Allah Resûlü, o gün henüz peygamber olarak görevlendirilmemişti; fakat herkesin güven duyacağı biriydi ve bir peygambere ait bütün vasıfları üzerinde taşıyordu.

Müşrikler, Efendimiz'e (s.a.v.) o derece güvenirdi ki, düşman oldukları hâlde en değerli eşyalarını O'na emanet ederlerdi. Efendimiz (s.a.v.) de bu emanetleri, müşrik olmalarına rağmen, en güzel şekilde muhafaza ederdi.

Hicret yolculuğunun hemen öncesinde, evinin etrafını kuşatıp kendisini öldürmeyi planladıkları sırada, dostu Cibrail (a.s.) durumu haber vermişti. O (s.a.v.) ise gitmeden önce, canına kasteden müşriklerin emanetlerini alıp onlara ders vermek yerine, "el-Emin"e yakışır bir şekilde, tüm emanetleri sahiplerine ulaştırması için Hz. Ali'yi (r.a.) yerine bırakmış ve ardından yola çıkmıştı. Çünkü O, Muhammedü'l-Emin'di (s.a.v.).

Efendimiz (sav) Güvenilirliği

Hz. Muhammed (s.a.v.), hayatında bir kez bile yalan söylememişti. O, emin bir insandı ve herkes O'nu bu şekilde kabul ediyordu.

Öyle güvenilirdi ki; diyelim ki sefere çıkacaksınız, hanımınızı birine emanet etmeniz gerekiyor — hiç tereddüt etmeden Hz. Muhammed'e (s.a.v.) bırakabilirdiniz. Siz dönene kadar ona kaşını dahi kaldırmayacağından en ufak bir şüphenez olmazdı.

Malınızı birine teslim etmeyi mi düşündünüz? Hiç düşünmeden gidip Muhammedü'l-Emin'e emanet edebilirdiniz ve malınızın zerresine bile zarar gelmeyeceğinden emin olurdunuz.

Sözünün Eriydi

Kırk yaşına kadar O'nun hilâf-ı vâki bir söz söylediğini veya sözünde durmadığını kimse ne görmüş ne de duymuştu. Daha sonra sahâbe olma şerefine eren bir zat şöyle anlatır:

"Cahiliye devrinde Allah Resûlü'yle bir yerde buluşmak üzere sözleştik. Ben verdiğim sözü unuttum. Üç gün sonra hatırladığımda koşarak anlaştığımız yere gittim. Baktım ki Allah Resûlü hâlâ orada bekliyor. Bana ne kızdı ne de darıldı.

Sadece, 'Ey genç! Bana meşakkat verdin. Üç gündür seni burada bekliyorum.' dedi."

Ebu Süfyan'ın, O'nun Doğruluğunu Tasdiki:

Allah Resûlü, etraftaki hükümdarlara mektuplar gönderiyordu. Bu mektuplardan birini de Roma İmparatoru Hırakl'e (Heraklius) göndermişti. Hırakl mektubu baştan sona okudu. O sırada Şam bölgesinde bulunan Ebu Süfyan'ı çağırttı ve aralarında şu şekilde bir muhavere geçti:

- O'na daha çok kimler inanıyor; zenginler mi, fakirler mi?

- Fakirler.

- O'na inananlardan dönen oldu mu?

- Şimdiye kadar hayır.

- Sayıları artıyor mu, eksiliyor mu?

- Her geçen gün artıyorlar.

- Hayatında hiç yalan söylediğini duydunuz mu?

- Hayır, hiçbirimiz O'nu yalan söylerken duymadık.

Ve işte mektubun tesiriyle, henüz Müslümanların en büyük düşmanlarından biri olan Ebu Süfyan'ın verdiği bu cevaplar karşısında etkilenen Hırakl, kendini tutamayarak şöyle dedi:

"Bir insanın bunca zaman insanlara yalan söylemekten kaçınıp da Allah'a karşı yalan söylemesi düşünülemez."

Önce Sürüyü Sahibine Ver

Hayber'de Yahudilerle savaşılmaktadır. O bölgede ücretle çobanlık yapan bir zenci, Müslüman olmaya karar verir. Hz. Muhammed'in (s.a.v.) yanına gelir ve isteğini bildirir. Fakat Hz. Peygamber hemen kabul etmez:

"Önce sürüyü sahibine teslim etmen gerekir. Müslüman olman ve bizimle savaşa katılmak istemen, üzerindeki emanetin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz." der.

Çoban kendisine söyleneni yapar, önce sürüyü tastamam sahibine teslim eder; ardından yeni girdiği dinin gereklerini yerine getirmeye koşar.

Mekkelilerin Efendimizi Tasdik Etmesi

Görevinin ilk ve en zorlu yıllarıdır. Dinini anlatmak için çaldığı yüz kapıdan belki sadece biri açılmaktadır. Bir gün yakın akrabalarını Mekke yakınlarındaki bir tepenin eteklerinde toplar. Kendi şahsiyetini ve geçmiş yaşamını, peygamberlik iddiasının doğruluğuna delil olarak gösterecektir. Onlara sorar:

“Şu tepenin arkasında bir düşman ordusu var, baskına hazırlanıyor desem; hiçbir delil istemeden bana inanır mısınız?”

“Evet,” derler, “çünkü bugüne kadar senin hiçbir yalanına kimse şahit olmadı. Yemin ederiz ki sen ‘Emin’sin.”

Konuşmanın devamında bu kişiler belki O’nun davetini ve peygamberliğini reddederler ama aslında, farkında olmadan, O’nu tasdik etmişlerdir.

Bizi Aldatan Bizden Değildir

Efendimiz, Medine’de çarşığı denetlemektedir. Bir dükkândaki buğday çuvalına elini daldırır. Üstteki buğdaylar iri, parlak ve kalitelidir; ancak elinin altına gelen kısım ıslak ve kötüdür. Kaşlarını çatarak dükkân sahibine nedenini sorar.

“Böyle yapmazsam satamam...” cevabını alınca şöyle der:

“Bizi aldatan bizden değildir.”

Ardından emir verir: Islak buğdaylar çuvalın üzerine çıkarılır ve öyle satılır.